

o přiznání zaopatřovacích požitků, a v němž uvedl, že přijal u vojenského archivu ve Lvově služební místo s požitky nesystemisovaného úředníka IX. hod. třídy, dodává, že polské min. vnitra rozhodlo, že není polským státním občanem a že proto polské min. vojenství jeho nárok na vojenské zaopatřovací požitky výnosem z 15. července 1924 popřelo. Mimo to udal st-l, že v polském vojsku nikdy služeb nekonal.

Propůjčení služebního místa ve vojenském archivu s požitky nesystemisovaného úředníka nemusí však býti totožné s propůjčením veřejného úřadu nebo se službou vojenskou, mohouc zakládati po případě jen smluvní poměr soukromoprávní resp. služební poměr prozatímní.

Nemá tedy zjištění, že st-l nabyl polského státního občanství, dostatečné opory ve spisech.

Nezjistil-li pak žal. úřad, zda odpovídá skutečnosti tvrzení st-le, že mu bylo polské státní občanství příslušným k tomu úřadem státu polského odepřeno resp. nezaujal-li k tomuto tvrzení stanoviska vůbec, založil i v tomto směru nař. rozhodnutí na řízení neúplném i bylo je zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 4869.

Státní zaměstnanci: Započtení určité doby pro postup platový nezahrnuje v sobě zápočet téže doby pro postup časový.

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 12.454.)

V ě c: Vojtěch Z. v T. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o časový postup.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Dekretem presidia civ. správy Podk. Rusi z 31. prosince 1922 byl st-l jmenován státním úředníkem X. hodn. třídy s požitky 3. plat. stupně v systemisovaném stavu autonomních úředníků Podk. Rusi s platností od 1. ledna 1922. Dne 22. března 1924 podal st-l u presidia politické správy Podk. Rusi žádost, aby byl zařaděn do IX. hodn. tř. 1. stupeň platový s platností od 1. ledna 1923, ježto vzhledem k okolnosti, že byl jmenován státním úředníkem X. hodn. tř. 3. stupeň platový s platností od 1. ledna 1922, vypršela dnem 1. ledna 1923 pro stěžovatele 5letá lhůta předepsaná pro kategorii C) k X. hodn. tř.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad tuto žádost st-lovu se zřetelem k ustanovení §u 52 služ. pragm. o lhůtách časového postupu a zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. (§ 2 čl. I a § 1 čl. III).

O stížnosti uvážil nss takto: — — — —

Služ. pragmatika rozeznává co do automatického postupu dvojí postup a sice postup platový, t. j. postup do vyššího stupně platového určité hodn. třídy (§ 50), a stanoví, že za zvláštních okolností může úřad určitá období započítati do vyšších stupňů platových (§ 50, odst. 3 služ. pragm.). Naproti tomu stanoví § 51 služ. pragm., že postup do požitků nejbližší vyšší třídy hodnostní, t. j. postup časový, nastane, jakmile úředník v témž odvětví služebním ztrávil předepsanou dobu služební v platech bezprostředně předcházející třídy hodnostní. V posledním odstavci téhož paragrafu pak se praví, že při novém nebo opětném dosazení v úřadě může ústřední úřad za zvláštních okolností povolití započtení určitého období pro časový postup.

Z tohoto přesného rozeznávání mezi započtením určitého období pro postup platový dle §u 50, odst. 3 služ. pragm. a započtením určitého období pro postup časový dle §u 51, posl. odst. služ. pragm. plyne, že započtení dle §u 50, odst. 3 neobsahuje ještě samo o sobě započtení téže doby dle § 51, posl. odst. služ. pragm. a že započtení v této poslední relaci musilo by se státi výslovně.

Toho však v daném případě není. St-li při jeho ustanovení ve státní službě započtena byla určitá služební doba pro postup do požitků X. hodn. tř. 3. stupně platového, tedy pro postup platový, nebylo však řečeno, že doba ta se mu započítává i do postupu časového dle §u 51, posl. odst. služ. pragm.

Za tohoto stavu nemůže st-l důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutí, jež vyšlo z téhož názoru, porušilo zákon, protože bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4870.

Lesnictví: Rozhodnutí o tom, má-li mýcení lesa býti povoleno nad míru pevným plánem stanovenou, je ponecháno volné úvaze úřadu (zák. č. 82/1918).

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 16.355.)

V ě c: Mikuláš P. v M. (adv. Dr. Egon Horner z Prahy) proti exposituře ministerstva zemědělství v Bratislavě o vykácení lesa.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo ve smyslu § 4 zák. č. 82/1918 Sb. povoleno, aby st-l na velkostatku v M. v revíru N. vykácel v holoseči jmenovitě určené porosty ve výměře 325.08 kat. jit. za podmínek 1. že vykácená dřevní hmota má býti zašetřena během dvou po sobě jdoucích let, tudíž v roce 1924/1925 a v roce 1925/26 příslušnou redukcí normálního ročního etátu revíru M., R. a N., 2. že každé další kácení k účelům rozšíření a zřízení dělostřeleckého cvičiště smí se příště díti pouze na účet normálního ročního, po případě redukováného etátu.

Zároveň byl majitel velkostatku upozorněn na povinnosti v zák. z 12. února 1920 č. 118 Sb. stanovené, aby lesní majetek zůstal v stavu dobrém a neztenčeném, jakož i na práva dle § 11 zák. z 22. prosince 1920 č. 683 Sb. fondu pro opatření strojených hnojiv příslušející i na povinnosti majitele lesa resp. dříví v témže zákoně uložené.

Stížnost nařiká toto opatření, pokud jde o podmínku 1. a 2., jakož i pokud jde o výrok, že fond pro opatření strojených hnojiv má právo v § 11 zák. č. 683/20 ustálené i na tuto plochu, jako proti ujednání uložené a protizákonné.

Nss řídil se při rozhodnutí o této stížnosti následujícími úvahami:

Dle zákona o prozatímné ochraně lesů ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. jsou majitelé lesů hospodařící na lesích dle pevných hospodářských plánů povinni dále hospodařiti podle těchto plánů, pokud se nepřiči ustanovením §§ 2 a 3. Ustanovení těchto paragrafů určují mýtnou těžbu a základy pasečné plochy, které musí zachovati majitel lesů — ať řídí se hospodářským plánem nebo chce jej překročiti. Výminky z ustanovení §§ 2 a 3 může povolit od případu k případu z veřejných důvodů min. zeměd'. Z ustanovení těchto jde, že i majitel lesů hospodařící dle